

עבודה זרה כב

עניין: ישראל בהר סיני פסקה זוהמתן

עבודת עבודה

רש"י ד"ה ישראל שעמדו על הר סיני וניתקנו מכל מום כדכתיב כולך יפה רעיתי ומום אין בך. לא זכיתי להבין דברי קדשו, דמה ענין מום לפסקה זוהמתן. ועוד אם ס"ל דזה תליא בזה והמום צוהמא תליא, א"כ נימא כשחטאו צעגל וחזרו למומן כידוע ממילא חזרה זוהמתן, א"כ נשאר קושית הש"ס א"ה ישראל נמי. ובע"כ אף למומן חזרו זוהמתן לא חזרה וא"כ מה ענין מום שנקט) שנלקטו מכל מום שנקט רש"י, ול"ע.

זוהר בראשית דף נב ע"ב

דחיי וסלקו לעילא ולא נחתו לתתא כדין הווי ידעין וחמאן אספקלריאן עלאין ואתנהרין עיניהו וחדאן למנדע ולמשמע וכדין חגר לון קב"ה (ב) חגורין דאתון דשמיא קדישא (ו) דלא ייכול לשלטה עלייהו האי חויה ולא יסאב לון בקדמיתא כיון דחטאו בעגל אתעבר מנייהו כל אינון דרגין ונהורין עלאין ואתעברו מנייהו אנון חגירו מווינין דאתעטרו משמא עלאה קדישא ואמשיכו עלייהו חויה בישא כמלקדמין (ז) וגרמו מותא לכל עלמא. ולבחר מה כתיב (שמות ד') וירא אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו. ת"ח מה כתיב בקדמיתא (שם יד') וירא ישראל את היד הגדולה וכלהו חמאן זהרין עלאין ומתנהרין באספקלריא דנהרא דכתיב (שם כ') וכל העם רואים את הקולות ועל ימא הווי חמאן ולא דחלין דכתיב (שם ט"ו) זה אלי ואנוהו. לבתר דחטו פניו הסרסור לא הווי יכלין למחמי דכתיב (שם יד') וייראו מגשת אליו (ח) ת"ח מה כתיב בהו (שם ד') ויתנצלו בני ישראל את ערים מהר חורב דאתעבר מנייהו אינון מווינין (ט) דאתחברו בהו דא דאתחגרו בהון) בטורא דסיני בגין דלא ישלוט בהו ההוא חויה בישא. כיון דאתעבר מנייהו מה כתיב (שם) ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה. *אמר רבי אלעזר מאי האי קרא לגבי האי אלא כיון דידע משה דאתעברו מנייהו דישאל אינון זייגין עלאין אמר הא ודאי מכאן ולהלאה חויה בישא ייתי לדיירא בינייהו ואי יקום מקדשא הכא בינייהו יסתאב. מיד (ג) (ב) ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה הרחק מן המחנה בגין דחמא משה דהא כדין ישלוט חויה בישא מה דלא הוה מקדמת דנא. וקרא לו אהל מועד וכי לא הוה בקדמיתא

רבי ראובן מרגליות

ניצוצי זוהר שם

(ז) ע' ל'ק' ויקרא י"ד ב
ובניצוצי אורות שם דלאו
כמלקדמין ממש, וכדאמר
בע"ז כ"ב ב שמשני שעמדו
ישראל על הר סיני פסקה
זוהמתן וגם עכשיו אינם
חשודים ח"ו בהרבעה לא
כן עכ"ס שלא עמדו על הר
סיני ולא פסק מעול' זוהמתן.

פתח עינים

דף כ"ב ע"ב. חביבה עליהן בהמתן של ישראל וכו' אפשר במה שגודע כי כל תאוות הסט"א וחשוקיהם לידבק לקדושה לעשוק אהב ניצוצי הקדושה כי הם חיותם ולכן גם בהמת ישראל שמקיימין בה כמה מצוות שביית שבת ולא תחרוש ושביעית וכיוצא חביבה עליהן לשאוב איזה סרך קדושה שבהן והגם שהם לא ידעו ולא יבינו השר שלהם משים בדעתם שתהיה חביבה בהמת ישראל:

פרי צדיק ח"ב לפדיון הבן אות א'

פסקה זוהמא מהן מיעקב אע"פ. ובשעת מ"ת פסקה זוהמא גם מזהמת ישראל וכמ"ס (ע"ז כז:) חביבה עליהן בהמתן של ישראל וכו' בשעה שבה נחש וכו' הטיל זה זוהמא. וכו' ישראל שעמדו על הר סיני פסקה זוהמתן. וענין הטיל זה זוהמא היינו עטיו של נחש והיינו להרגיש הגאח טלמו וכמו שמלינו בישי אבי דוד דמפרש ביה קרא שמת בטטיו של נחש (כמ"ס שבת נה:) זה נחש זה מי שמת בטטיו. ומלינו בו במד' (כפ' חוריע לג' ילקוט) בטון מלא אפי' חסיד שבתסידים א"א שלא יהיה בו ל' א' מעון ושינו הרגש הגאח טלמו. ויעקב אע"פ שהיה כמו אד"ר קודם הקלוקל דכ' ולא יתבטשו וכן יעקב אמר מה שקל שבקלים אינו אומר כיון שלא ידע בזה בזה (כמ"ס רש"י וילא מצ"ר) וע"כ א' (תענית ה:) יעקב אבינו לא מת ובאמת פסקה זו זוהמא מאבותינו. וכן